

са почене война. Скоро тѣзи свѣтливи и нови мундири ще са покриятъ отъ прахъ, ще почернѣятъ и ще са на-прѣскаатъ съ човѣшка кръвъ; тѣзи топове, на които гласа още никой не е чувалъ, ще заговорятъ съ грѣмовенъ гласъ, и пламнхлитѣ имъ уста ще заисхвърлятъ разрушение и смъртъ.

Поради тѣзи причини, Кишиневския смотръ за при-схтствието на Руския Царь е представялъ зрѣлище не-сравнено по тържественно отъ обикновененъ парадъ. Настанала продължителна тишина и неподвижностъ, въ които сж усѣщало нѣщо твърдѣ трогателно и тържественно. Събрания народъ гледалъ съ изумяване и трепетъ на тѣзи мълчаливи и неподвижни редове солдати, които сѣкашъ сж издигали единъ надъ други. Този купъ хора, конѣ и пушкала (топове), които сж могли да направятъ такъвъ грѣмъ и ревъ щото и земята да потре-пере, този купъ, въ тѣзи минута, стоялъ така мирно, пазилъ таквъзъ дълбоко мълчанье, щото човѣкъ можалъ да помисли, че всичко това е окаменѣло подъ удара на магеснически жезълъ. Мълчаньето не са прекъснало и въ минутата, кога са появилъ Царя.

Народа са произстѣпилъ, очистилъ пѣтъ и снелъ шапки. Само когато той, Царя, възсѣдналъ на конь, на-едно съ брата си Велики Князь Николая Николаевича, зелъ да обикаля и разгледва полека войскитѣ, тишина-та са нарушила отъ звуковитѣ на музиката и отъ по-здравителнитѣ викове: *ура!*

Смотра са продължавалъ нѣщо около единъ часъ. По-слѣ, тишината пакъ са подновила, музиката млѣкнаѣла, солдатитѣ сж отложили и народа послѣдовалъ тѣхния примѣръ. Въ това време са чувалъ само единъ гласъ: гласа на Кишиневския епископъ, който служилъ *поход-на* литургия. Но скоро и тя са свършила. Безпокойно шепнатѣе са разнесло изъ средата на народа. Всички са